En pingles dagbok

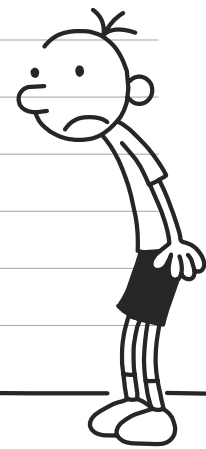
Ferieparadiset

Jeff Kinney

Oversatt fra engelsk av

Jan Chr. Næss, MNO

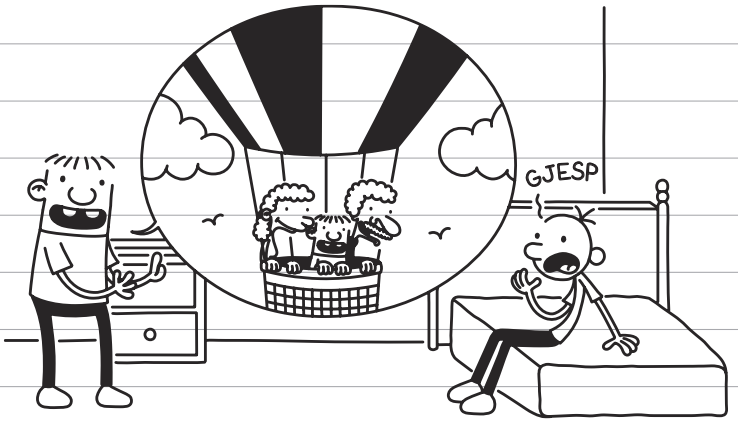
GYLDENDAL

TIL ANNIE

DESEMBER

Søndag

Det verste når folk skal fortelle om ferien sin, er å måtte late som om man er GLAD på deres vegne. Ingen liker jo å høre om hvor gøy ANDRE har hatt det.

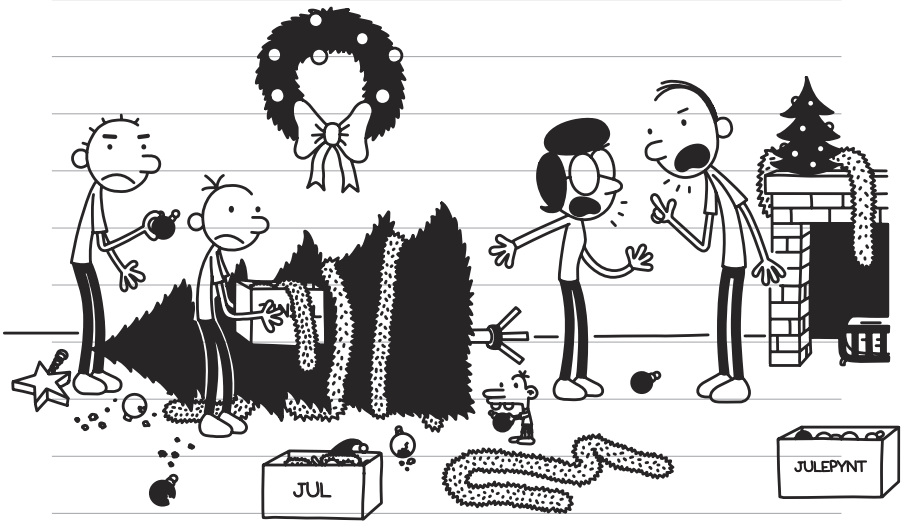
De eneste feriene jeg liker å høre om, er de hvor alt gikk GALT, for da vet jeg at jeg ikke gikk glipp av noe.

Nå ja, vi kom nettopp hjem fra en ferie, og tro meg: Jeg skulle GJERNE ha blitt hjemme. Men det gikk ikke.

Denne ferien var ikke engang PLANLAGT for noen uker siden. Det var bare en vanlig desember, og jeg gledet meg skikkelig til jul.

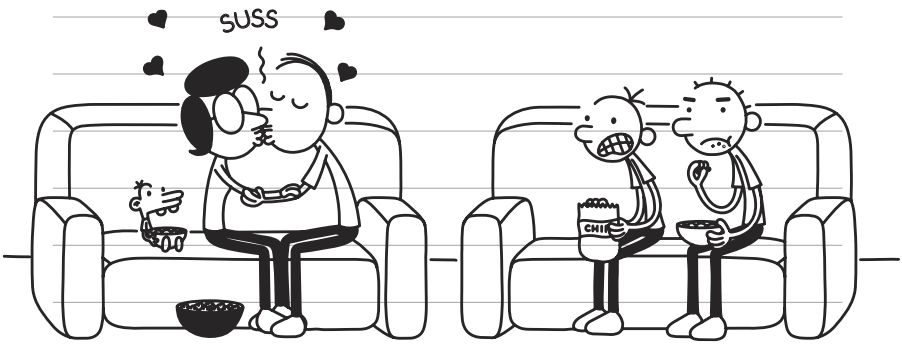
Men muttern og fattern begynte å bli stressa fordi det var så mye som måtte ordnes i stand. Vi lå LANGT ETTER med pyntinga, og ingenting gikk som det skulle.

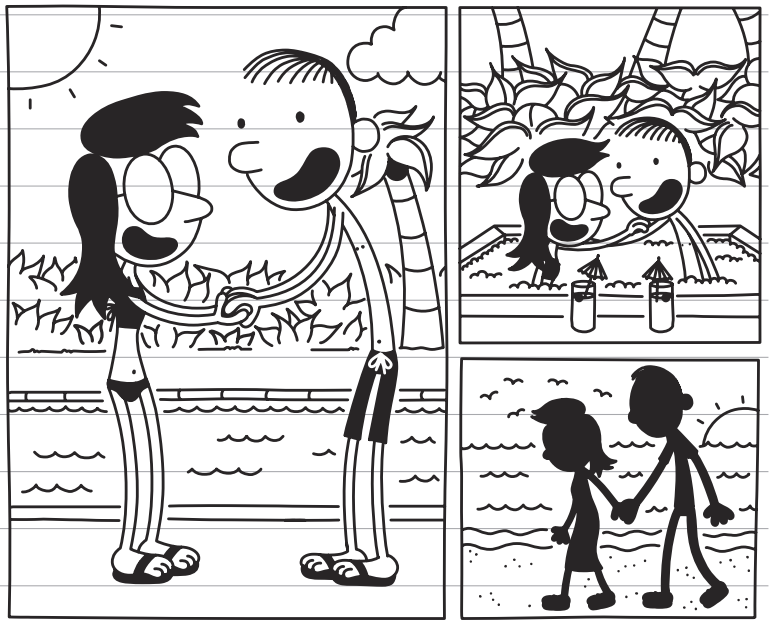
Vi kunne sikkert ha greid å bli klare til jul. Men så viste de plutselig en reklame på TV som snudde hele ferien PÅ HODET.

De reklamerte for et sted som het Isla de Corales, hvor muttern og fattern hadde vært på bryllupsreise. Og grunnen til at jeg vet det, er at de begynner å kline hver gang det stedet dukker opp på en TV-reklame.

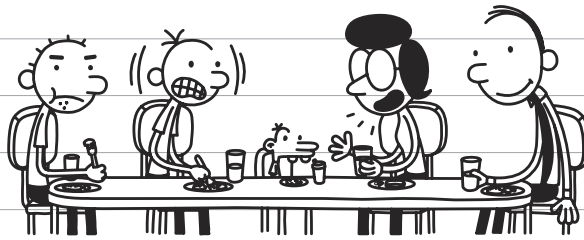

Det er ekkelt å tenke på muttern og fattern før de fikk barn. Men jeg er pent NØDT til å tenke på det hver gang de har bryllupsdag og muttern graver fram fotoalbumet fra bryllupsreisen.

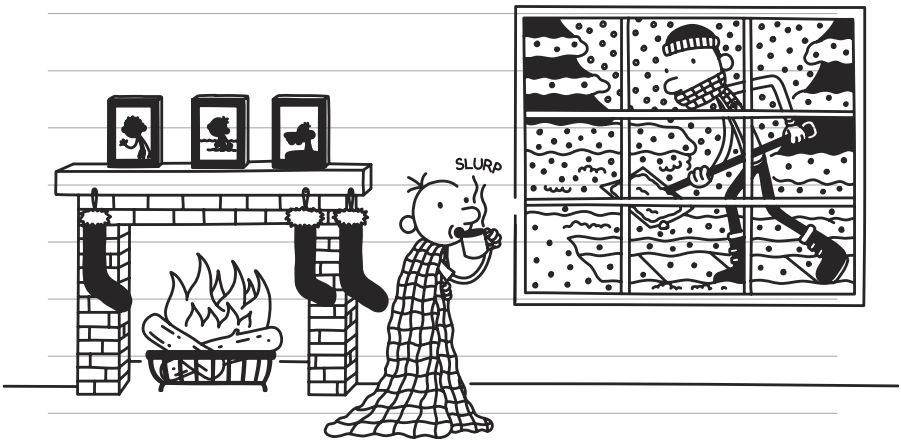
Kvelden etter at vi hadde sett den reklamen, kom muttern og fattern med en erklæring: I ÅR skulle vi DROPPE julen og dra til Isla de Corales i stedet.

Da jeg spurte hvordan vi skulle få med oss gavene dit, sa muttern at turen VAR gaven vår.

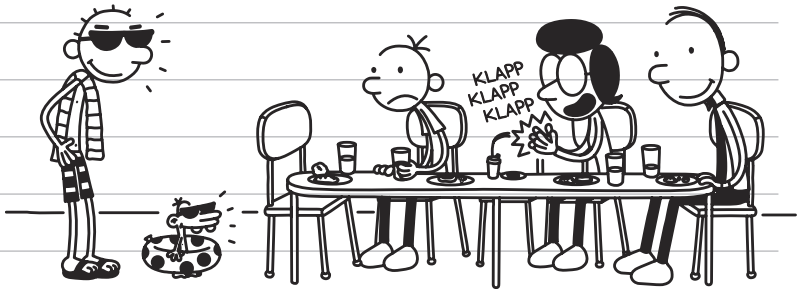

Jeg syntes det hørtes ut som en ELENDIG idé, og det overrasket meg at fattern var helt med. Han liker vanligvis ikke å bruke penger, og dette kostet sikkert en FORMUE. Men han sa han var lei av dårlig vær og ville flykte til et varmt sted.

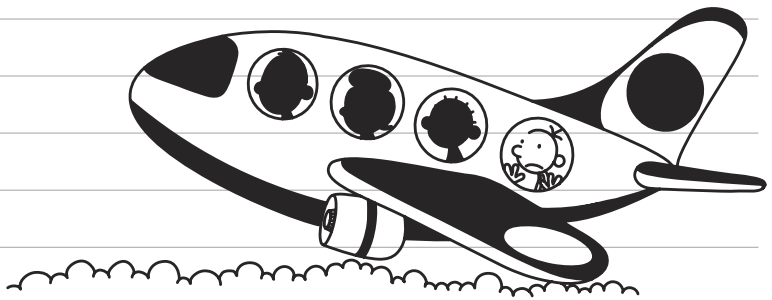
Kaldt vær er helt OK for min del. Vanligvis er jeg mer fornøyd jo kaldere det er ute.

Jeg regnet med at Manny og Rodrick ville backe meg, sånn at vi fikk overtalt muttern og fattern til å droppe ideen. Men de gutta var UBRUKELIGE.

Så da måtte jeg bare innse at det ikke ble vanlig hjemmejul. Men det jeg VIRKELIG mislikte, var at vi måtte FLY dit. Jeg hadde aldri vært i et FLY og var ikke akkurat IVRIG etter å sitte innelåst i et metallrør.

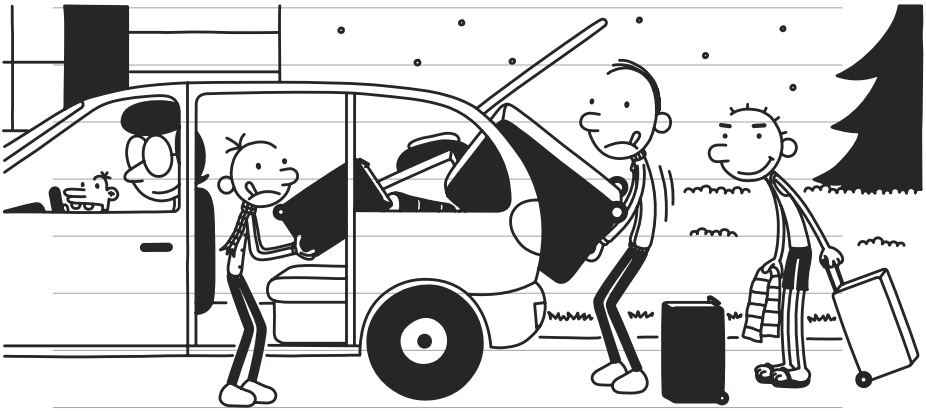

Men ingen ANDRE brydde seg visst, og to uker senere, da vi skulle ha hengt opp strømper og sittet foran peisen og sett på julefilmer på TV, drev vi og pakket koffertene for å dra til dette ferieparadiset.

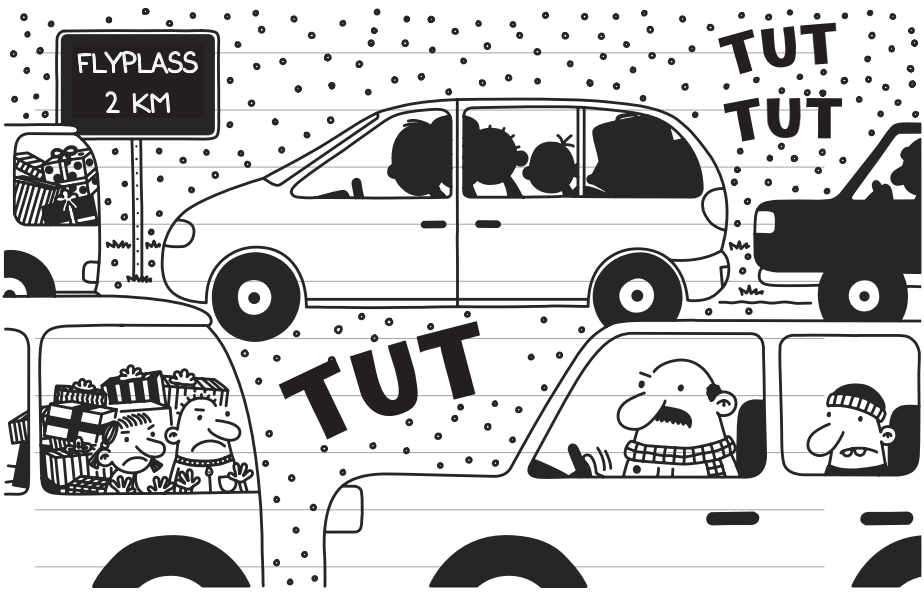
Mandag

Vi dro hjemmefra klokken åtte julaften morgen. Fattern var stressa, for han ville ha dratt en time TIDLIGERE, men muttern sa han måtte skjerpe seg og at vi hadde mer enn nok tid.

Det var omtrent sju kuldegrader ute, men Rodrick stilte i ferieantrekk.

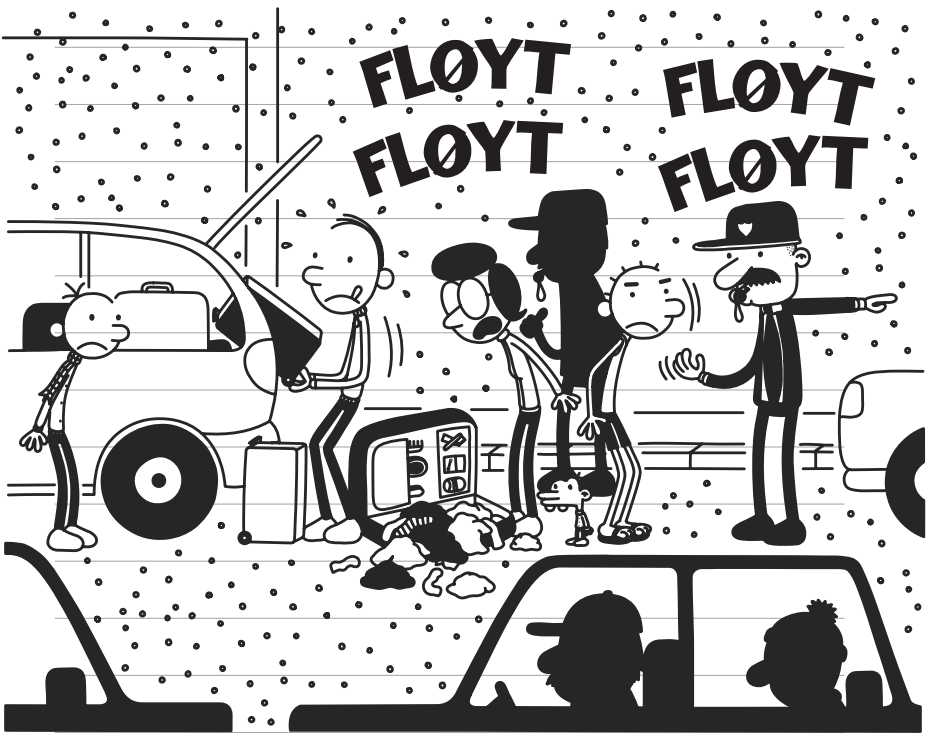
Det viste seg at fattern hadde rett. Vi burde ha dratt en time tidligere. Det er visst utrolig mange som er ute og kjører på julaften, så det var en KØ av biler med folk som skulle besøke familien. Og det var ikke mye julestemning å se.

Enda verre ble det da det begynte å SNØ. Trafikken sto nesten stille. Muttern og fattern kranglet om når vi burde ha dratt, og fattern bomma nesten på avkjørselen til flyplassen. Han måtte skjære gjennom tre filer og ble ganske svett.

På flyplassen var nærmeste parkeringshus fullt. Så vi måtte parkere kjempelangt unna. Fattern bestemte seg for å slippe oss av med koffertene før han parkerte, og finne oss igjen etterpå.

Foran inngangen var det HELT kaos. Vi prøvde å få ut koffertene, men politiet sa at man ikke fikk stå lenger enn tretti sekunder. Da ble det så klart enda mer stress.

Jeg måtte hoppe inn i bilen igjen og hjelpe fattern med resten av koffertene. Det burde ha vært Rodricks oppgave, men siden han var sommerkledd, slapp han unna.

Og det var flaks for HAM. Da vi kom til parkeringsplassen, rakk ikke fattern bort til billetten fra vinduet sitt. Så han sendte meg ut etter den.

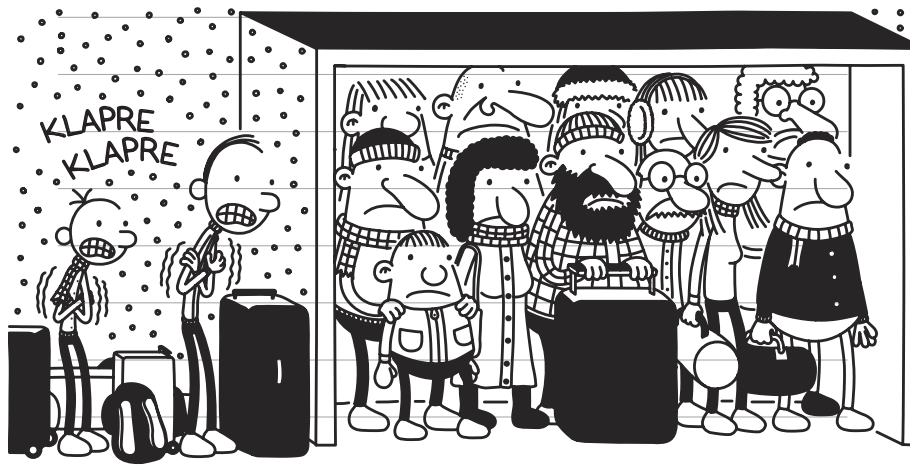
Dessverre så jeg ikke den svære sørpedammen ved siden av bilen før det var for seint.

Vi parkerte bilen og trillet koffertene bort til en bussholdeplass. Ikke særlig gøy.

Det sto at bussen til terminalen gikk hvert tiende minutt. Men leskuret var smekkfullt, så vi måtte stå ute i kulda og vente.

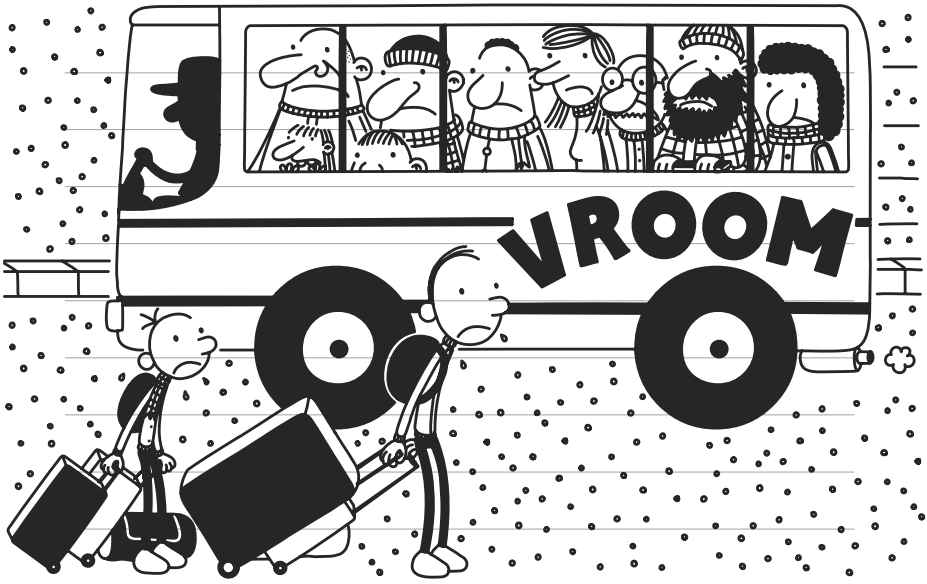
Det gikk tjue minutter uten at vi så noen buss, og fattern ble skikkelig redd for ikke å rekke det. Han sa vi fikk GÅ til terminalen, som lå nesten to kilometer unna.

Jeg ville ha prøvd å overtale ham til å vente litt lenger, men sokken min holdt på å bli til is, og jeg hadde ikke lyst på frostbitt.

Ganske riktig: Vi hadde gått omtrent hundre meter fra holdeplassen da bussen svingte inn på parkeringsplassen. Vi vinket til sjåføren for å få ham til å stoppe, men han bare for forbi.

Så da LØP vi tilbake mot skuret, men vi rakk ikke fram i tide.

Nå ble fattern virkelig redd for ikke å rekke flyet. Jeg sa at det kanskje ikke var det VERSTE som kunne skje, men han var visst ikke i humør til å høre på meg.

